

Logaške

NOVICE

Informativni vestnik
delavskega sveta KLI

Urejuje uredniški odbor

Leto II.

LOGATEC, MAJ 1955

Štev. 4

V pomladnem jutru

Živel 1. maj — borbeni praznik proletariata

Prvi maj — ponazorjuje podobo naše revolucije, naše stvarnosti, ko z ogromnimi napori in proletarsko požrtvovalnostjo preobražamo našo družbo, ustvarjamo resnično pravilne človeške odnose med ljudmi in ustvarjamo socialistično sedanost in prihodnost. Z orožjem v rokah smo si priborili svobodo, našo ljudsko oblast in vrgli s sebe suženjski jarem kapitalističnega izkoriščanja. In kaj smo dobili? Zaostalo in opustošeno deželo. Nismo obupali, začeli smo iz nič, pogumno smo zgrabili za delo, ker smo vedeli, da edino ta pot vodi k napredku.

Smo se zmotili? Ne! Naši napori že dajejo sadove, že imamo v naših rokah prve »akontacije« vložene truda. Zgrajene tovarne so soliden temelj socialistične skupnosti in danes je naša domovina v svetu ugledna in spoštovana dežela.

Vse to pa je šele začetek, kajti mnogo stvari

nam še otežuje napredek. Premajhen je danes še naš napredek, prenizka je naša proizvodnja in še se moramo boriti za večji kos kruha. Neprerastano se moramo učiti dobro delati, da bi dohiteli one, ki so v industriji, tehniki in znanju pred nami. Zlasti moramo čim boljše gospodariti, da bodo naši napori dali več plodov. To je ena poglavitnih nalog, ki stoji danes pred nami.

Tudi v tem je posebnost našega Prvega maja, ko ga praznujemo ne več kot hlapci, ampak kot gospodarji. Če je bil prej Prvi maj borbeni praznik proletariata, ko se je kovala solidarnost in utrjevala enotnost delavskega razreda, potem to prav tako velja še danes, ko si sami kujemo boljšo bodočnost.

Prvi maj, naš praznik, naj bo tudi letos posvečen velikim idealom prvoborcev za pravice delovnega človeka in njegove popolne osvoboditve.

Bodimo uvidetni

V dveh letih so pri nas zrasli tovarniški objekti, ki jih je vredno pogledati. Povečano število strojev in drugih naprav zahteva tudi povečanje prostorov, boljših zaščitnih sredstev. Tudi promet se veča in potrebovali bi večji kamion.

Vsak dan srečamo pri nas ljudi, tukaj mislimo seveda tovarniške delavce in uslužbence, ki govorijo nekako takole: Zakaj ne kupijo novega kamiona? Zakaj ne kupijo nove brizgalne, nove stroje, zakaj ne sezidajo nove tovarniške delavnice, zakaj ni lope za kolesa, zakaj ni asfaltiranih cest, zakaj ni bunkerja za gorivo, bencinske črpalke, zakaj ni dovolj sanitarnih naprav, zakaj ni tega in onega in še in še, vedno zakaj? Nekdo bi rad to, nekdo ono, tretji zopet kaj drugega, četrtemu ni všeč, zakaj se kupi to in ne ono in tako naprej.

So tudi taki, ki so lani govorili, da ne bo dobička, ko pa smo ga štirikrat delili in ga delimo spet za Prvi maj, zopet govorijo, da bi bilo bolje, da bi ga delili vsak mesec, ne pa tromesečno. Nekateri bi radi za vsako delo, ki ga dobro opravijo, dobili še posebno nagrado, eni liter vina, drugi denar, kajti mnenja so, da je plača le tako za »komodno« delo.

No, dosti nas je in vsakdo ima svoje misli, vsak svoje prepričanje in zato ni čuda, da so tudi taki med nami, ki mislijo tako, kot je zgoraj napisano. To pač ni nič čudnega, saj tako govorjenje ni vedno mišljeno slabo, večkrat je dobro mišljeno.

Seveda pa bi morali vsi dobro misleči vedeti, kako se pride do kamiona, kako do zgradbe, kako do stroja in seveda tudi do tistega dobička, ki ga lahko razdelimo. Večina si misli nekako takole: ker dobro prodajamo, saj skoraj vsak dan nakladamo vagone, dobimo mnogo denarja, ki ga potrebujemo za material in pa za plače ljudi.

Zelo lepo bi bilo, če bi šlo po tem kopitu, vendar ne gre, kot si naš Janez želi. Prav nasprotno se to dela. Velik del dohodkov gre za razne obveze republiki, okraju, del dohodkov gre v razne fondе, od katerih ima podjetje do nekaterih pravice, do drugih pa zopet ne.

Če želimo asfaltirati ceste, lahko denar črpamo samo iz fonda za »vzdrževanje« in samo v tisti višini, kolikor je denarja na razpolago. Denar za ta fond priteka redno, samo v malih zneskih. Letos imamo n. pr. ca. 2 milijona dinarjev za vzdrževanje. Če bomo porabili ves denar za popravilo cest, seveda ne bomo imeli denarja za popravilo streh. Iz tega sledi, da moramo imeti denar za popravilo cest in za popraviljanje streh, za modernizacijo poslopij itd.

Če pa hočemo kupiti nov stroj, moramo črpati iz drugega fonda, ki se imenuje »zamenjava«, ki je prav v ta namen. Redno prihaja denar, toda stroje lahko kupimo samo do višine zneska na tem fondu.

Tako imamo še več fondov, ki služijo samo za določene potrebe. Seveda bo kdo rekel: zakaj pa ne vzamemo vsega denarja in kupimo kamion, če nimamo na fondu za prosto razpolaganje dovolj? Tega pa ne smemo, ker lahko črpamo samo iz določenega fonda za določeno porabo. Potreb pa imamo seveda veliko in tako se nikdar ne nabere dovolj denarja. Čakati bi morali dalj časa, da bi imeli dovolj denarja za kamion.

Tako se pač dogaja, da marsikak naš gorečnež misli, da upravni odbor ali direktor podjetja slabo delajo, ker ne kupijo tega ali onega, kar bi bilo dobro za podjetje. Mislijo si, da bi oni takoj uredili vse zadeve, če bi zasedli ta mesta. Pri tem pa pozabljajo, da bi banka ne izvršila izplačila, inšpekcija dela bi uvedla postopek zaradi finančnega prekrška in končno bi sodnik izrekel zadnjo besedo.

Moramo pač potrpeti in se marsičemu odreči, kar bi nujno potrebovali in čakati, da se naši fondi povečajo. Kaj potrebujemo, to vemo vsi, ravno tako tudi vsi vemo, kako bi moralo biti, da bi bilo vse v redu, vendar moramo takšne stvari postopoma urejati. Da pa bomo ustvarili sredstva za kredite, moramo delati in zopet delati, včasih narediti tudi kaj zastonj, kot so to delali naši delavci v prvih letih graditve tovarne, ko so žrtvovali tisoče udarniških brezplačnih delovnih ur in si na

ta način zgradili prve delovne prostore. Delo, ki so ga opravili, je rodilo dobre sadove in tovarna se je iz dneva v dan večala. Skoro ni dneva, da ne bi nabavili kaj novega. Na ta način gradimo našo tovarno.

Ta način graditve traja že tretje leto in bo trajal še nekaj let, preden bomo imeli vse, kar nujno potrebujemo. Zato moramo včasih potrpeti in razumeti ta način graditve, kajti verjetno ni človeka, ki bi takoj dobil to, ki si zaželi.

Isto velja tudi za naše podjetje, kajti le s trdom in znojem, s štednjo in neprestanim delom lahko večša tovarno. Druge poti danes ni.

Letošnje leto je leto zmanjševanja gradenj in raznih investicij nasploh, leto vsesplošne štednje ter izboljšanja delovnega procesa v podjetju. Ne bi bilo slabo, če se tudi mi na to spomnimo in zmanjšamo naše želje ter v okviru danih možnosti razpolagamo s sredstvi in z njimi čim boljše gospodarimo.

V dolini se narava prebuja, medtem ko so hribi še pokriti s snegom

Logaška . . .

Mnogo ljudi je v Logatcu, ki so med seboj sperti, precej jih je, ki tožarijo, ovajajo, obdolžujejo ljudi za dejanja, ki jih niso storili, skratka iščejo las tam, kjer ga ni. Nekaj imamo tudi takih, ki poznajo vsakega našega prebivalca tako natančno, da vedo povedati, kaj je pri rojstvu jedel, kako se je takrat obnašala njegova mati in kaj je delala v mladosti njegova babica. Vsako delo, ki ga kdo opravi, je trikrat kritizirano, vsak predlog petkrat ovržen, noben človek za nobeno stvar ni odgovoren, razen . . . razen posameznih vsevedov, čistih delovnih prijateljev in prijateljic, ki z viška samozvano zro na nas navadne ljudi.

Dejstvo je, da s še tako svetlo lučjo ne najdeš človeka, ki ne bi napravil napake, saj so jih imeli vsi veliki ljudje na svetu, pa jih ubogi logaški zemljan ne bi imel. Tako iskanje napak, napihovanje in podtikanje napak tam, kjer jih ni, ima za posledico, da je danes v Logatcu 80% ljudi, ki v nobeni organizaciji, tako politični kakor kulturni

ali športni nič ne delajo. 19.5% jih dela v vseh mogočih organizacijah, pa še ti so od časa do časa v skrbeh kdaj se bo kdo spravil nanje, pol procenta pa je ljudi, ki samo govorijo in — nič ne delajo.

Posledica tega je, da se mnogi, ki imajo veselje do tega ali onega dela, odmikajo in se ne marajo

---

KRAJEVNI SINDIKALNI SVET LOGATEC s svojimi podružnicami

čestita vsem svojim članom ob priliki delavskega praznika 1. maja in desetletnice osvoboditve Jugoslavije z željo, naj bi še v bodoče s svojim delom, kot so to do zdaj, pomagali razvoju socialistične graditve.

Izvršni odbor KSS-a Logatec in sind.
podružnice.

---

nikjer udejevovati, ker jim je mir ljubši kot pa odgovarjanje na razne žolčne izpade in kritike.

Vse bi bilo v redu, če bi tak »jezuitski« gorečnej, ki zna tako ostro govoriti, vse lepo po »liniji« postavljati, vsaj od časa do časa v eni sami organizaciji, z eno samo, majhno a dobro vršeno funkcijo pokazal, kako se dela in kaj se da narediti. Toda čudo božje: natančno pogledaš, podrobno povprašaš in vidiš, da v 99 primerih tak gorečnej nikjer ne dela, nikjer ni videti rezultata njegovega dela, če ga pa v kakšni organizaciji povabijo, naj prevzame to ali ono funkcijo, je njegov odgovor največkrat naslednji: »Sem preobložen z drugim delom...« ali pa: »Imam že toliko funkcij, pa najraje drugi delajo...« ali pa kar na kratko: »Nemorem...«, če ga kdo vpraša, zakaj ni v tem ali onem odboru. Če pa organizacija nekaj napravi, se običajno tak človek namrdne: »Kaj bodo ti, saj je v odboru ta in ta, ki je to in to naredil, tak sploh ne bi smel biti notri...«

No, pa imaš! Če ga vprašaš za konkretno delo, ga ne more sprejeti, ker se mu ne dopadejo ljudje, ki so že pri tem delu, če ga pa vprašaš, kako je bilo delo narejeno, kritizira, če ga pa prej vprašaš za nasvet, kako naj se dela, ti pa ne zna odgovoriti, ker ni nikdar praktično delal.

Mnogokrat so taki ljudje ali potuhnjeni reacionarji, ki skušajo z besedami in z lepo krinko na obrazu škodovati naši skupnosti, mnogokrat pa nevede grešijo tudi naši aktivisti, ki so redki, a mnogo bolj nevarni, kajti v mišljenju, da delajo dobro, delajo ravno nasprotno.

Novo politično vodstvo logaške komune ima pred seboj težko nalogo spraviti s poti take stare grehe, skuša omiliti nasprotja, ki so največkrat kot umetni milni balončki in skuša spraviti čim več ljudi v pravi tir. V tir nenehne graditve vseh poštenih ljudi naše socialistične stvarnosti.

***Delavski svet, Upravni odbor
in uprava podjetja
čestitajo vsem članom kolektiva
ob borbenem prazniku Prvega maja***

Dobro vzgojen

- Pa menda ja nisi metal v kinu olupkov na tla?
— Ne, sosedu sem jih vtaknil v žep.

Opravičilo

- Halo, tovariš učitelj! Mojega sina Mirka ne bo v šolo, ker je bolan. Prosim, da...
— Kdo pa govori, prosim?
— Moj očka!

Upokojenčeva tožba

- Dve leti že živite v pokoju? Kako vam pa kaj gre?
— Bi že šlo, samo dopust pogrešam!

Še teh devet...

I.

Vam sije pomladna radost iz oči,
pretaka po žilah spet se topli kri.
Zelo si zdaj mislim in belim glavo,
če v kratkem pri nas kaj novega bo.

II.

Dan prvega maja je delavski dan,
posebno pri nas bo letos svečan,
so tiho sirene v dnevih teh dveh
in s tem potrdijo ta praznik nas vseh.

III.

V upanju dobrem sedaj mi živimo,
da tudi v maju nagrade delimo.
Če dobro bilanca pokazala bo,
spet denarček kakšen bo smuknil v roko.

IV.

Se v maju nam mati narava prebujala,
nam cvetja, zelenja vse polno ponuja.
Zdaj randi v gmajni lahko napoveš,
če z deklico skozi Logatec ne smeš.

V.

So naši gasilci zdaj spet oživeli,
z gasilskimi vajami bodo pričeli.
Če ognja gasiti treba ne bo,
pa žeja z vincem gasila se bo.

VI.

Spet prosta je cesta tja gor do Prčona,
tam pivcev je vedno polno salona.
Tud' sonce tam gori toplo nam sije,
posebno če vinca kozarček kdo spiše.

VII.

Vzajemna blagajna se bo osnovala,
marsikomu v zadregi bo pomagala,
še »foršus« na plačo lahko bo dobil,
samo, da v menzi ne bo ga zapil.

VIII.

Oseba nam znana, a ne napisana,
je naš' mu blagajniku »jurja« pobrala.
Le pazi se tiček ti ljubi za zdaj,
kdaj vjameš se v mreže je zdaj še vprašaj.

IX.

Pozdravljam zaenkrat spet bralce vas vse,
ker že napisane novice so te.
Za prvega maja vam srečo želim,
še druga zdaj dela opraviti hitim.

OSA

RECEPT

Zdravnik je moral ponoči često hoditi k bolnikom. Nekoč, ko se je ravno vrnil z obiska pri nekem bolniku in hotel leči, je hišni zvonec zopet zazvonil:

- »Kaj pa je?«, je jezno vprašal zdravnik.
»Gospod doktor, hitro, hitro, moj sin je požrl miš,« je bil boječ odgovor.
»Recite mu, naj še mačko požre, pa bo mir«, je rekel zdravnik in odšel v posteljo.